

L.L.

MIJMERING

't Was veertig jaar geleden dat ik hem voor het laatst sprak. L.L. was vijfdejaars, ik eerste. We hadden dezelfde leraar, een schat van een man en een goede speler, een Australiër voor wie zijn continent te klein was geworden. Tegen L.L. keek ik op, hij was gevorderd, ik begon pas net. Later keek ik op hem neer, omdat hij zich had laten wegstoppen bij de tweede violen van een symfonieorkest. Weer later benijdde ik hem omdat hij was gaan doen waar het bij muziek om draait, iets moois maken met anderen op een niveau dat er toe doet.

L.L. zat op een bankje in de foyer, zijn rechterarm in een sling. Ik stapte op hem af en vroeg of hij mij nog kende. Hij was verrast. O ja natuurlijk, conservatorium, ooit, de leraar, de krant. Een spichtig blond meisje toch, vroeger? Niet dus, maar ik liet 't maar zo. Twee weken geleden was hij gevallen. Zijn arm was rond de elleboog op diverse plaatsen gebroken. Hij zou nooit meer spelen. 'Ik kan mijn arm niet meer naar de slof brengen', zei hij, de ene violist tegen de andere. Op het moment dat hij het zei, voelde ik de verbondenheid, intiem haast, alsof die veertig jaar niet hadden bestaan. De slof, de punt, de kam, de toets, de stapel, ook wel ziel genoemd, ooit waren ze in een andere betekenis dan de gebruikelijke deel van mijn bestaan.

't Is niet leuk, zei hij. 't Is vreselijk, zei ik. Ja, dat was een beter woord.

Marjolijn Sengers, 3 november 2013